

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa P. B.

przeciwko E. S.A. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 października 2018 r., sygn. akt IV Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwane E. S.A. z siedzibą w S. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 października 2018 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżący wskazał, że ze względu na rozbieżności w orzecznictwie istnieje potrzeba wykładni art. 84 § 1 k.c. i możliwości uchylenia się przez ubezpieczyciela od skutków prawnych zawartej umowy ubezpieczenia w kontekście wiedzy ubezpieczającego o stanie pojazdu. Poza tym, według skarżącego

w przedmiotowej sprawie wystąpiły zagadnienia prawne szczegółowo opisane w skardze kasacyjnej.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba podnieść, zgodnie z wyrażanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, że jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, nie publ.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ.).

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów uzasadniających przyjęcie wystąpienia w sprawie tak rozumianej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przede wszystkim należy uwzględnić, że Sąd Okręgowy odwołując się do poglądów prezentowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego (w pisemnych motywach wprowadzie nie przytoczono konkretnych judykatów ale można na gruncie innych stosunków prawnych wskazać np. nie publ. wyroki z dnia 17 czerwca 2014 r., I CSK 401/13, z dnia 19 listopada 2015 r., IV CSK 11/15 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2005 r., IV CK 799/04, OSNC 2006 Nr 5, poz. 94; z dnia 18 marca 2010 r., V CSK 337/09, nie publ. i z dnia 1 grudnia 2011 r., I CSK 85/1, nie publ.; z dnia 5 lipca 2012 r., IV CSK 612/11, nie publ.) stanął na stanowisku: „... iż nie jest błędem, w rozumieniu art. 84 § 1 zd. 1 i § 2 k.c. nieznanomość substancji ubezpieczonego pojazdu, w tym, jego aktualnej w dacie oględzin kondycji, podlegającej weryfikacji przez osobę legitymującą się wymaganymi ku temu kwalifikacjami i doświadczeniem (rzeczoznawcy) oraz jego historii, przypisanej do Numeru Identyfikacji Pojazdu (VIN), pozostająca w związku z niedołożeniem przez profesjonalny podmiot gospodarczy należytej staranności ustalaniu rzeczywistej wartości rzeczzonego pojazdu”. To była zasadnicza przyczyna

uznania za bezskuteczne uchylenie się od skutków zawartej umowy ubezpieczenia. Poza tym Sąd Okręgowy uwzględnił, że powód w deklaracji ubezpieczeniowej podał zgodnie z prawdą, iż w chwili złożenia wniosku o ubezpieczenie auto nie miało żadnych uszkodzeń.

Poza tym należy mieć na względzie, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Skarżący sformułował jedynie zagadnienia prawne, bez odniesienia się do konkretnych norm prawnych. Poza tym, nie przedstawił argumentów mogących prowadzić do rozbieżnych ocen prawnych.

W podsumowaniu trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

l.n